

РЕШЕНИЕ

№ 22757

гр. София, 08.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 46 състав, в публично заседание на 24.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариана Маркова

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **9964** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК вр. с чл.26, ал.11 от ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на Х. С., [дата на раждане] в И., гражданин на И., чрез адв. Д. от САК срещу отказ рег. № 5364р-7865/02.04.2025 г. на заместник-директора на Дирекция „Миграция“ за издаване на разрешение за продължително пребиваване в Република България на основание чл.24и от ЗЧРБ.

В жалбата се твърди незаконосъобразност на постановения отказ. Цитира се нормата на чл.24, ал.13 от ЗЧРБ във връзка с отмяната на извънредното положение, като се тълкува в смисъл, че задължението на лицето да напусна страната в случая е дерогирано, тъй като в срок от 9 месеца от отмяната на извънредното положение, чужденецът има право да подаде заявление за продължително пребиваване. Работникът работи при този работодател още от началото на 2020 г. посредством Единно разрешение за пребиваване и работа (ЕРПР) и без установени нарушения. Не са настъпили никакви вредни последици от наличието на формално просрочване и независимо от настъпилото закъснение при подаване на заявлението е следвало да се отчете, че случаят представлява еднократно, формално административно нарушение, което вече е било санкционирано с издаването на наказателни постановления.

Жалбоподателите в съдебно заседание се представляват от адв. Д., която поддържа жалбата. Заявява, че е изтекъл едногодишният период от влизане в сила на наказателното постановление, считано от 12.06.2024 г., поради което отказът е незаконосъобразен и моли преписката да бъде върната за ново произнасяне на административния орган.

Ответникът – заместник - директора на Дирекция „Миграция“, чрез пълномощника си юрисконсулт Т. оспорва жалбата, като неоснователна. Заявява, че Дирекция „Миграция“ е

постановила оспорвания отказ при условията на обвързана компетентност, тъй като е налице отрицателно становище на Агенцията по заетостта. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Административен съд София – град, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна следното:

Работодателят „МАРКАН“ ЕООД е подал заявление рег. 517000-295/07.01.2025 г. за предоставяне на право за продължително пребиваване в Република България на чужденеца Х. С., гражданин на И. на основание чл. чл. 24и от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), съгласно който „Разрешение за продължително пребиваване и работа тип „Единно разрешение за пребиваване и работа“ могат да получат чужденци, които отговарят на условията за получаване на достъп до пазара на труда съгласно българското законодателство и притежават виза то чл. 15, ал. 1 или разрешение за пребиваване, издадено в съответствие с Регламент (ЕО) № 1030/2002.

Заявлението с приложените към него документи е изпратено на Агенция по заетостта за становище, съгласно изискванията на ЗЧРБ, като дирекция „Миграция“ - МВР е получила отрицателно становище СМ-4306/ 14.03.2025 г., свързано с липсата на основание за предоставяне на достъп до българския пазар на труда с „Единно разрешение за пребиваване и работа“ за Х. С. при работодателя „МАРКАН“ ЕООД, обл. С. област, общ. С., [населено място], [улица]. Според становището, в предходната една година преди подаване на заявлението, срещу работодателя „МАРКАН“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК] има влязло в сила наказателно постановление за нарушение на чл. 77, ал. 2 от ЗТМТМ. По отношение на работодателя „МАРКАН“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК] е установено извършено нарушение, във връзка с приемане на работа на чужденци, граждани на трета държава, без да има съответното разрешение или регистрация в Агенцията по заетостта за достъп до пазара на труда. Издаденото Наказателно постановление с №: НП 23-004002 от 21.06.2021 г. е влязло в законова сила на 12.06.2024 г.

Съгласно разпоредбите на чл. 11, ал. 1, т. 6 от ЗТМТМ, изпълнителният директор на Агенцията по заетостта отказва да предостави достъп до пазара на труда на работници - граждани на трети държави, когато работодателят, в предходната една година преди подаване на заявлението има влязло в сила наказателно постановление по чл. 77, ал. 2 от ЗТМТМ.

Предвид изразеното отрицателно становище от изпълнителния директор на Агенция по заетостта е постановен и оспореният отказ, като е прието, че чужденецът не отговаря на условията на чл. 24и от ЗЧРБ.

При така установените фактическа обстановка съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е подадена в присъствието на преводач и в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 АПК във вр.с чл. 46, ал. 1 ЗЧРБ, от страна с правен интерес – адресат на акта, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима.

По същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

Оспореният отказ, е издадена от компетентен орган – зам. директора на дирекция „Миграция“, съобразно разпоредбата на чл. 24и, ал. 17 от ЗЧРБ, като за делегирането на правомощия е представена заповед № 5364з-4651/08. 10. 2015 г., изменена и допълнена със заповед № 5364з-3306/07.12.22 г. на директора на Дирекция „Миграция“.

При издаването на оспорения акт не е допуснато твърдяното от жалбоподателя нарушение на материалния закон.

Съгласно чл. 26, ал. 2, във връзка с чл. 24и от ЗЧРБ, които норми са посочени като правно основание за издаване на оспорената заповед, отказва се издаване на разрешение за пребиваване или продължаване на срока за пребиваване в страната на чужденец, за когото е установено, че не отговаря на условията по чл. 24, 24а - 24г, 24е, 24з, 24и, 24к, 24м, 24н, 24о, 24п, 25, 33а, 33г и 33к

- 33м, 33п и 33т.

На основание чл. 24и, ал. 1 от ЗЧРБ, разрешение за продължително пребиваване и работа тип "Единно разрешение за пребиваване и работа" могат да получат чужденци, които отговарят на условията за получаване на достъп до пазара на труда съгласно българското законодателство и притежават виза по чл. 15, ал. 1 или разрешение за пребиваване, издадено в съответствие с Регламент (ЕО) № 1030/2002.

В чл. 15, ал. 1 от Закона за трудовата миграция и трудовата мобилност /ЗТМТМ/ изрично е предвидено, че достъп до пазара на труда с Единно разрешение за пребиваване и работа се разрешава от Министерството на вътрешните работи след получено положително писмено становище от изпълнителния директор на Агенцията по заетостта.

В съответствие с горепосочената норма, за да получи чужденеца разрешение за пребиваване, същият следва да отговаря на условията за достъп до пазара на труда. В чл. 24и, ал. 12 от ЗЧРБ, е предвидено, че в срок до 15 дни от постъпването на преписката по ал. 11, Агенцията по заетостта изпраща по електронен път на дирекция "Миграция" писмено становище на изпълнителния директор на Агенцията по заетостта относно наличието или липсата на основание за предоставяне на достъп до пазара на труда, като при нередовности в документите, както и при необходимост от предоставяне на допълнителни документи от заявителя, Агенцията по заетостта уведомява дирекция "Миграция" и този срок спира да тече до получаване на документите или до отстраняване на нередовностите. Дирекция „Миграция“ уведомява по електронен път заявителя за необходимостта от предоставяне на допълнителни документи или от отстраняване на нередовности и определя 7-дневен срок за това. В конкретния случай е изискано такова становище от Агенцията по заетостта, която с писмо СМ-4306/14.03.2025 г. е изразила отрицателно становище, относно допускането на жалбоподателя до пазара на труда. В становището е направено позоваване на чл.11, т.6 от ЗТМТМ, според който Изпълнителният директор на Агенцията по заетостта отказва да предостави достъп до пазара на труда, когато работодателят в предходната една година преди подаване на заявлението има влязло в сила наказателно постановление по чл. 75а, ал. 2, чл. 76, ал. 2 и 3 и чл. 77, ал. 1 и 2.

По отношение на дружеството „МАРКАН“ ЕООД, за нарушение на чл. 77, ал. 2 от ЗТМТМ има влязло в сила наказателно постановление, което не е спорно. Наказателно постановление № 23-004002 от 21.06.2021 г. е влязло в законна сила на 12.06.2024г. Това обстоятелство не е оспорено и то е станало фактическо основание за издаване на оспорения отказ. Отрицателното становище на АЗ е от 14.03.2025 г., а постановеният административен акт – отказ е издаден на 02.04.2025 г. по заявление, подадено на 07.01.2025 г.

Съгласно чл. 142, ал.1 от АПК съответствието на административния акт с материалния закон се преценява от съда към момента на издаването му. Към момента на издаване на оспорения отказ, а именно 02.04.2025 г., има влязло на 12.06.2024 г., т.е. в рамките на една година преди подаване на заявлението от 07.01.2025г. НП за нарушение по чл.77, ал.2 от ЗТМТМ срещу работодателя „Маркан“ ЕООД. В тази връзка не намират основание доводите на жалбоподателя, че след издаване на обжалвания административен акт и до момента на приключване на устните състезания е настъпил нов факт от значение на разрешаване на спора, доколкото на 12.06.2025 г. е изтекла една година от датата на влизане в сила на наказателното постановление, респективно - е отпаднала пречката по чл. 11, ал. 1, т. 6 ЗТМТМ за получаване от Х. С. на достъп до пазара на труда. С императивното правило на чл. 11, ал. 1, т. 6 ЗТМТМ законодателят е задължил изпълнителния директор на АЗ да откаже предоставяне на достъп до пазара на труда в случай, че работодателят, в годината, предхождаща подаване на заявлението, има издадено му и влязло в сила, наказателно постановление. Процесното заявление е подадено от „Маркан“ ЕООД на

07.01.2025 г., а наказателното постановление, с което на дружеството е наложено административно наказание за нарушение на чл. 77, ал. 2 ЗТМТМ, е влязло в сила на 12.06.2024 г., поради което и в съответствие с правилото на чл. 142, ал. 1 АПК съдът приема за правилен оспорения отказ. Без правно значение за дължимата в случая преценка относно законосъобразността на атакувания акт, е последващото изтичане на едногодишния срок, както и заплащането от страна на административно-наказаното лице на наложената глоба. В този смисъл, не е налице никой от твърдяните от жалбоподателя новонастъпили факти по смисъла на чл. 142, ал. 2 АПК.

Неоснователни са и събораженията, че отказът е издаден в противоречие с целта на закона и не отговаря на изискванията за съразмерност по смисъла на чл. 6 АПК. Съгласно последната разпоредба, административните органи упражняват правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо, като с издаването на административен акт не може да се засягат права и законни интереси, в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която същият се издава. Т.е. оперативната самостоятелност на органа е ограничена от необходимостта да бъдат съобразени определени, нормативно установени принципи, но приложимите в случая разпоредби на ЗЧРБ и ЗТМТМ не допускат избор на органа между две или повече еднакво законосъобразни възможности. След като чужденецът не отговаря на условията за получаване на достъп до пазара на труда съгласно българското законодателство, тъй като по отношение на работодателя му е издадено наказателно постановление за нарушение по чл. 77, ал. 2 ЗТМТМ, влязло в сила по-малко от една година преди подаване на заявлението, то е налице и основание за издадения по последното, отказ за предоставяне на разрешение за продължително пребиваване и работа тип „Единно разрешение за пребиваване и работа“. Административната намеса в случая е осъществена при спазване на условията за съразмерност на вредите спрямо преследваната от закона цел, доколкото засягането на интересите на чуждестранния работник е предвидено в закон, насочено е към постигането на легитимна цел, и е пропорционално.

Предвид изложеното, жалбата следва да се отхвърли като неоснователна. Обжалвания административен акт е издаден от компетентен орган, при спазване на установената форма, в съответствие с целта на закона, като са спазени материалноправните разпоредби и не е допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила.

При този изход на спора, на основание чл. 143, ал. 3 от АПК се дължи поисканото юрисконсултско възнаграждение, което на основание чл. 24 от Наредбата за заплащане на правна помощ възлиза на 102.26 евро (с левова равностойност 200 лева).

Така мотивиран, Административен съд София-град, 46-ти състав:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Х. С., [дата на раждане] в И., гражданин на И., чрез адв. Д. от САК срещу отказ рег. № 5364р-7865/02.04.2025 г. на заместник-директора на Дирекция „Миграция“ за издаване на разрешение за продължително пребиваване в Република България на основание чл.24и от ЗЧРБ.

ОСЪЖДА Х. С., гражданин на И. да заплати на дирекция „Миграция“ – Министерство на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение в размер на 102.26 евро.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14 дневен срок пред Върховния административен съд.

Съдия: